

живѣеше тихо въ селото, безъ богатство, но и безъ нужди.

Двамата братя бѣха много щастливи да си разкажатъ живота.

— Виждашъ добръ, каза по-стария, че азъ бѣхъ правъ; азъ живѣхъ спокойно и безъ тревоги; ти, макаръ и царь, помисли, колко труденъ е билъ твоя животъ.

Малкиятъ отвърна:

— Азъ не съжалявамъ за моето приключение въ гората; сега азъ съмъ сваленъ, вѣрно е, но азъ имамъ — за да украся своята старостъ, — сърце, пълно съ спомени, докато ти нѣмашъ нито единъ.

Прѣведе отъ френски:

Ж. Т. Калиновъ, прог. учителъ.

Ето мойто селце,
моя роденъ кятъ,
тамъ дѣто ме често
спомени влекатъ.

Ето и баиря,
гдѣ прѣзъ зимни дни
весело летѣха
нашитѣ шейни.

Ето ме и мене
спущамъ се безъ страхъ...
кривнуватъ шейнитѣ —
и азъ хопъ-прѣдъ тѣхъ.

Заоравамъ долу
въ прѣспата лице,
а надъ мене викотъ,
смѣхъ отъ все сърдце.

Мръква се. Отдавна
слънце вече не грѣй;
буря се навдига,
небето тъмнѣй.

Бродя наполоуки
къмъ дома срѣдъ мракъ,
а студа прониква
до коститѣ чакъ.

Вѣхтичката шуба
събличамъ едвамъ
и тичамъ при баба —
топличко е тамъ.

И седя, ни дума...
праска сухий пѣнь,
чуе се, какъ вие,
бурята навѣнъ.

Отъ лико тамъ нѣщо
дѣдо ми плете,
мама мълчеливо
до него преде.

„Бабо, разкажи ми
приказчица ти“. —
и баба започва,
приказка реди: